

Hledejme živého Krista

Velikonoční neděle
Hošťálková 17. 4. 2022

Písně: 558, 238, pěvecký sbor, 548, 549

Čtení z Písma: ev. Jana 20, 1 - 16; 1.ep.Kor. 15, 53 - 57

Text kázání: ev. Jana 20, 15 - 16

Milí bratři a sestry,

nepřipadá nám tato otázka Pána Ježíše: „**Proč pláčeš, ženo?**“, položená nad hrobem, přece jen trochu nemístná? Co je na tom divného, že člověk, který stojí nad hrobem, pláče. Na hřbitov přece lidé chodí truchlit, tesknit, vyplakat se. Připomínají si zde všechno, co bylo a co už není a být nemůže. Vzpomínky ožívují zašlou, často nenahraditelně drahou, minulost. A zvláště, když člověk stojí nad hrobem čerstvým, jako ta žena tenkrát, to se pak teprve nemůže ubránit slzám a pláči.

Už jen když vstoupíme na toto místo mrtvých, zmocňují se nás zvláštní pocity, člověk zvažní a ponoří se do tichého zadumání. Zde končí všechny lidské cesty, práce a námahy, lidské slávy i moudrosti, také všechny pozemské naděje. Jakoby se tu zastavil i čas a stal se jen nenávratnou minulostí. A třebaže se tam stromy zelenají a rostou do výše, květy kvetou a voní, je to místo ztracených snů a nadějí, místo velmi vzdálené životu a radosti. Není vůbec těžké vžít se do situace Marie Magdalské, která onoho nedělního rána, šla k Ježíšovu hrobu. Jakoby byl její smutek a pláč výrazem tohoto údělu nás všech. Ano, my všichni žijeme v takové situaci a s tímto výhledem, nikdo z nás mu neunikne. Dělej člověče co dělej, nic tu nenamyslíš ani nezměníš. Bouříš se a pláčeš zbytečně. A ještě k tomu taková otázka: „**Proč pláčeš?**“! Co jiného člověku zbývá, než si alespoň takto ulevit.

Avšak neštěstí této ženy bylo ještě o to větší, že přišla k hrobu prázdnému. Zůstane-li člověku po milované bytosti alespoň hrob s ostatky zemřelého, těší se alespoň z jakési stopy a památky. Je tu přece jen to malé místo, kde je možné se zastavit, zamyslet a zavzpomínat, nasázet květiny a vědět, že pod tou hromadou hlíny leží kosti milovaného - aspoň to maličko. Tato žena však přišla k hrobu, od kterého byl kámen odvalen a uvnitř prázdné. Dobře rozumíme jejímu zármutku a pláči. Ale ona náhle slyší: „**Proč pláčeš, ženo? Koho hledáš?**“ Byla by to nemístná otázka, kdyby ji kladl člověk člověku. Tuto otázku ale Marii položil sám Ježíš.

Nebyla to jen náhoda, že se vzkříšený Pán s touto ženou setká v těsné blízkosti hrobu. Objevuje se před ní na místě největší lidské nouze a beznaděje, tam, kde už člověk jen pláče a nařiká. Máme v tom slyšet: Ježíš Kristus se vedle nás staví právě na místě naší největší bezmoci a nemohoucnosti, aby při nás projevil svou předivnou moc, protože jeho moc „*se projeví právě v naší slabosti, nemoci, nemohoucnosti*“ (2.Kor 12,9). Oslovuje a ujímá se nás. „**Proč pláčeš? Koho hledáš?**“ „*Proč pláčeš, když já jsem živý? Proč mně hledáš v hrobě, když já jsem silnější než smrt?*“ Kolikrát to jen řekne svým učedníkům? „**Protože já žiji, budete žít i vy**“ (J 14,19). „**Já jsem vzkříšení i život, kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít**“ (J 11,25). „**Já jsem ta cesta, pravda i život**“ (J 14,6). „**Já jsem ten první i poslední, ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků**“ (Zj 1,18). „*Takový jsem já Ježíš Kristus.*

Přišel jsem proto, abych změnil skutečnost smrti ve skutečnost věčného života.“ Tato otázka: **„Proč pláčeš? Koho hledáš?“**, kterou náš Pán položil člověku, který bydlí v „zemi stínu smrti“, se stává evangeliem, nejradostnějším zvěstováním - nemožné se stalo možným.

Znamená to: *„Člověče už nejsi odkázán jen k beznadějnému pláči, já, živý Kristus, jsem toho zárukou! Od této chvíle můžeš vidět svůj vlastní život i životy svých nejbližších ve světle zmrtnýchvstání a vzkříšení! Nad každou svou bolestí, zármutkem a nemohoucností můžeš vidět mne, oslaveného Pána. Každou svou těžkost, a i ten úděl nejtěžší, můžeš vidět ve světle mé slávy.*“ Boží muž Job je nám v Písmu představován jako někdo, koho potkává neštěstí za neštěstím. A přece v tom všem nakonec obstojí, protože viděl svůj zničený život ve světle zmrtnýchvstání: **„Vím, že můj Vykupitel žije, a v den nejposlednější se postaví nad prachem,... ve svém těle uvidím Boha“** (Job 19,25). Toto vědomí je největší silou člověka. Kdo toto ví, tomu se stává i nesnesitelné snesitelným, beznadějně překonatelným, smrtelné jen prozatímním. Proto se zmrtnýchvstalý Pán postaví před Marii. Chce, aby jej zahlédla ve svém lidském výhledu jako toho, který postavil náš lidský život na novou rovinu, ve svém zmrtnýchvstání dává člověku nově zahlédnout slávu a důstojnost života, která je založena v něm.

A přece, vidět před sebou Ježíše Krista právě takto, není samozřejmostí. Právě v tomto bodě - vzkříšení - je naše víra zatížena nejtěžším nárokem. **„V domnění, že je to zahradník, mu Marie odpověděla: Pane, jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho dal, ať si ho mohu odnést.**“ Tak byla obtížena nepochopením, že nevěřila ani svým vlastním očím. Je to pro nás příznačné, něco podobného si nedovedeme ani představit, natož abychom tomu věřili. Víme, že se tenkrát něco stalo, ale snažíme si to všelijak rozumově zdůvodnit. Problém je jen v tom, že lidský rozum to pochopit nemůže, protože vzkříšený Kristus je nad naše chápání. Nemohou jej dokonce postihnout ani naše oči, které řadíme k těm nejspolehlivějším smyslům. Říkáme si, jak by nám to víru v Kristovo vzkříšení usnadnilo, kdybychom se o tom mohli nějak přesvědčit - nejlépe svýma očima. Ale pravda je to, že Marii nebyly její oči nic platné, k víře ve Vzkříšeného jí nepomohly. A když pomyslíme na Kristova protivníka Saula, prvního pronásledovatele křesťanů, ten živého a oslaveného Krista neviděl až do té chvíle, než jím byl před Damaškem sražen k zemi a teprve slepý se ho začal dohledávat. Až tehdy Krista zahlédl - bez pomoci svých očí. Tehdy se mu ve víře otevřel a odevzdal a v jeho životě došlo k zásadnímu obratu.

Hledá-li člověk Boha jen svým rozumem, nenajde jej; chce-li jej uvidět svýma očima, nikdy jej neuvidí. Budeme-li o Kristu jen filosofovat a pít se za tím, jak jen by to všechno mohlo být možné, budeme podobni učedníkům, kteří ve strachu opouštěli Jeruzalém a šli cestou do Emauz. - Zmrtnýchvstalý Kristus se k nim tenkrát připojil, **„ale něco jakoby bránilo jejich očím, aby ho poznali“** (Lk 24,16). Můžeme mít k Ježíši velmi blízko, a přece nám to nemusí být nic platné. Jsme na tom podobně jako onen znalec Písma, kterému Ježíš řekl: **„Nejsi daleko od Božího království“** (Mk 12,34). A přece, když se zastavíme v půli cesty, ještě to mnoho neznamená. Nestačí v Krista věřit jako v moudrého člověka, učitele lásky, ušlechtilého génia lidstva, ale přitom mít před sebou Krista mrtvého, přes tisíciletí vzdáleného. Teprve Kristus živý pro nás znamená něco zásadního. Teprve takový Kristus se stává naším Zachránce a Pomocníkem.

Marie se nám stává příkladem, jak jedině se člověk může s Kristem setkat - jen jako s živým Pánem. **„Marie!“ řekl jí Ježíš. Obrátila se a hebrejsky zvolala: Rabboni! (což znamená „Mistře“).**“ Teprve, když ji Ježíš zavolal jejím vlastním

jménem, její oči se otevřely a ona jej skutečně uviděla a poznala. Kristus sám se nám musí dát poznat, jinak ho nepoznáme. Ale On se nám poznat chce dát, volá na nás tak jako biblický pastýř **„své ovce volá jménem... a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas“** (J 10,3). Potřebujeme z jeho Slova vyposlechnout a zakusit, že pro nás osobně něco krásného a velikého znamená, že pro každého z nás vykonal veliké dílo, potřebujeme poznat, že On to s každým z nás dobře míní, že jeho myšlení o nás je **„myšlením o pokoji“**. Díky Bohu, že to poznat můžeme!

Co všechno Ježíš řekl tím prostým oslovením - **„Marie!“**. Kolik v něm bylo lásky, upřímnosti a vroucnosti. Se stejnou láskou volá jménem také každého z nás: **„Staň se mým následovníkem, staň se mým učedníkem, už se netrap a marně nepřemítej o svém životě a výhledu, který míří dál než dohlédneš, vlož to všechno na mne, já dotáhnu všechno za tebe“**. Tím, že nás Ježíš **„volá jménem“**, chce, abychom k němu obrátili svůj zrak i všechno své nejvnitřnější toužení, protože jedině v něm je možné nalézt, ten tolik potřebný, pokoj srdce. On nás volá do svých služeb a ujišťuje nás, že mu jsme drazí, milí a vzácní, že o nás pečuje **„jako pastýř o své ovce“**.

Podle výkladu slovo „Maria“ znamená „vzpouza“. Pak tedy, jakoby Kristus chtěl tímto oslovením také povědět: **„Smířil jsem vás, lidi vzpoury, s Bohem. Už nebudete žít pod kletbou smrti, ale ve výhledu a zaslíbení života věčného.“** A na toto Ježíšovo oslovení je jediná odpověď: **„Rabi - Mistře, svěřuji se do tvé péče. Nechci si už hrát na boha, být sám sobě pánem, chci tě poslouchat a tobě sloužit.“**

Toto setkání se Vzkříšeným Pánem bylo skutečně požehnané. Kdo se s ním setká právě takto, ten už **„nežije sám sobě, ani sám sobě neumírá“** (Ř 14,7), ale staví se a sklání před svým Pánem a Stvořitelem, Dárcem a Zachráncem života v hluboké, oddanosti, vděčnosti a lásce: **„Rabi - Mistře!“**.

Amen.